

KO JE KO

Dejan Acović (1970, Gornji Milanovac), diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu, odsek za klasične nauke. Trenutno zaposlen u biblioteci „Braća Nastasijević“ u Gornjem Milanovcu. Bavi se prevodjenjem sa engleskog, latinskog i francuskog jezika. Živi u Čačku.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše kratke priče i književnu kritiku. Objavio je knjigu proze *Twitter priče* (2014). Živi u Somboru.

Tatjana Botić (1977, Novi Sad), diplomirala je arapski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Bavi se stručnim i književnim prevodjenjem. Odabrala je i prevela knjigu pesama Mahmuda Derviša *Ostatak života*. Živi u Novom Sadu.

Zoran Ćirić (1962, Niš), objavio je knjige priča: *Zlatna dekada* (1992), *Nišvil* (1994), *Kalibar 23 za specijalistu* (1995), *Zen srbiana* (1997), *Vulvaši* (1998), *Obrana gradova* (1998), *Kaži mami* (1999), *Starinska stvar* (2001), *Gang of Four* (2005), *Tvrda ljubav* (2006), *Solidno srce* (2008), *Telesna straža* (2010), *Kratki ljudi* (2011), *Zoran Ćirić: Zoran Ćirić* (2011) i *Priče sa zidova* (2014); romane: *Prisluškivanje* (2002), *Hobo* (2001), *Smrt u El Pasu* (2003), *Slivnik* (2004), *Noć svih svetih* (2009) i *Zaustavno vreme* (2014); knjigu pop-eseja *Divlja horda / Zabeleške mlađeg pokvarenjaka* (2007); knjige poezije: *Rio Bravo* (1990), *Remix* (1991), *Wah – wah* (1992), *Tajni život u Srbiji* (1995), *Post* (1996), *Pesme o zanatima* (1997); knjigu – „katalog sponzora“ *Magični geto* (koautor Zlatko Ristić Paja, 1995). Dobitnik je više nagrada, između ostalih, „Branko Radičević“, Fonda „Borislav Pekić“, NIN-ove nagrade, Nagrade Narodne biblioteke Srbije za najčitaniju knjigu u 2002. Priče, pesme i odlomci iz romana prevedeni su mu na više stranih jezika. Živi i radi u Nišu.

Filip David (1940, Kragujevac), diplomirao je na Filološkom fakultetu (Jugoslovenska i svetska književnost) i na Akademiji za pozorište, film, radio

i TV (grupa Dramaturgija). Književnik, dugogodišnji urednik Dramskog programa Televizije Beograd i profesor dramaturgije na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Jedan od osnivača „Nezavisnih pisaca“, udruženja osnovanog 1989. u Sarajevu koje je okupljalo najznačajnije pisce iz svih delova bivše Jugoslavije, osnivač „Beogradskog kruga“ (1990), udruženja nezavisnih intelektualaca, „Foruma pisaca“ i član međunarodne književne asocijacije „Grupa 99“ osnovane na Međunarodnom sajmu knjiga u Frankfurtu. Napisao je više TV drama i filmskih scenarija. Objavio knjige pripovedaka: *Bunar u tamnoj šumi* (1964), *Zapisi o stvarnom i nestvarnom* (1969), *Princ vatre* (1987, dopunjeno izdanje 2013), *Sabrane i nove priče* (2015); romane: *Hodočasnici neba i zemlje* (1995), *San o ljubavi i smrti* (2007) i *Kuća sećanja i zaborava* (2014); knjige eseja: *Fragmenti iz mračnih vremena* (1994), *Jesmo li čudovišta* (1997), *Svetovi u haosu* (2004). Zajedno sa Mirkom Kovačem objavio *Knjigu pisama 1992–1995* (2003). Pripovetke i romani su mu između ostalih dobili nagrade: Mladosti, „Milan Rakić“, BIGZ-ovu i Prosvetinu nagradu za knjigu godine, kao i Andrićevu nagradu. Za roman *Kuća sećanja i zaborava* 2014. godine dobio je Ninovu nagradu i regionalnu nagradu „Meša Selimović“. Knjige su mu prevedene na švedski, francuski, poljski, mađarski, italijanski, albanski, esperanto, makedonski, slovenački, objavljene u Hrvatskoj, a pripovetke se nalaze u dvadesetak antologija. Kao dramaturg, koscenarista ili scenarista radio je, između ostalog, i na filmovima: „Okupacija u 26 slika“, „Pad Italije“, „Ko to tamo peva“, „Bure baruta“ (nagrada kritike u Veneciji, nagrada Feliks za najbolji evropski film godine), „Poseban tretman“ (nagrada u Kanu), „Paviljon 6“, „San zimske noći“ (Gran pri filmskog festivala u San Sebastijanu), „Optimisti“ (Gran pri u Valjadoidu i Ženevi). Živi u Beogradu.

Nikolina Đukanović, diplomirala je i masterirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, a ima i master iz dramaturgije na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Odmah nakon mastera upisuje doktorske studije na Fakultetu

dramskih umetnosti u Beogradu, smer Teorije dram-
skih umetnosti, medija i kulture, a školske 2013/2014.
i prvu godinu doktorskih studija na Filozofskom
fakultetu na smeru Jezik i književnost, a od druge go-
dine drži vežbe iz predmeta Tradicionalna retorika.
Bavi se i pozorišnom kritikom i prevodi sa engleskog
jezika.

Voki Erceg (1986, Banja Luka), diplomirao je na
Akademiji umetnosti (TV i filmska režija) u Banjoj
Luci dokumentarnim filmom *Božji ljudi*. Autor je
zbirke priča *Senka* (2011), a napisao je više scenarija.
Sarađuje sa književnim časopisima iz regiona. Glavni
je i odgovorni urednik književnog časopisa *Hour-
glass Literary Magazine / P(j)eščanik*.

Ašur Etvebi (1952, Tripoli, Libija), pesnik, prevo-
dilac i romanopisac. Član je Libijske lige pisaca. Za-
vršio je medicinu u Tripoliju i doktorirao u Dublinu.
Do 2010. godine predavao je na Medicinskom fa-
kultetu Zavijskog univerziteta. U decembru 2014.
izbegao je sa porodicom u Trondhajm u Norveškoj.
Objavio je knjige pesama: *Pesme sa balkona* (1993),
Tvoj prijatelj je prošao ovuda (2002), *Reka muzike*
(2004), *Sanduk starih smehova* (2005), *O razumeva-
nju biča i stvari* (2010), *O samoći i drugim stvarima*
(2012), *Fragmenti* (2013) i *Šljive ne čekaju dugo* (2014).
Objavio je roman *Dardaneen* (2001), a ima i knjigu
izabranih pesama na engleskom jeziku *Poems from
above the Hill* (2008). Preveo je nekoliko knjiga an-
gloameričkih pesnika na arapski jezik.

Elena Ferante (1943, Napulj, Italija), ne može se
tačno reći ko je Elena Ferante, osoba koju književni
kritičari s različitih strana sveta smatraju najznačaj-
nijim savremenim italijanskim piscem. Elena Ferante
je, i to je jedino pouzdano, autor knjiga koje potpi-
suje. Da li je reč o spisateljici, piscu ili grupi autora,
teško je reći, budući da je identitet skriven. Zato iz-
davač nudi malo toga o autorki: da je rođena 1943.
godine u Napulju i da je majka. Sve ostalo su samo
pretpostavke izvučene iz njenog dela. U retkim in-
tervjuima putem elektronske pošte, Elena Ferante
govori o samoočuvanju i odsustvu želje da se pre-
pusti novinarskim igrama jer one navode pisce da
se ponašaju onako kako čitaoci od njih očekuju.
Prvi tom iz ciklusa *Moja genijalna prijateljica* obja-
vljen je 2011; godinu dana kasnije drugi, *Priča o no-
vom prezimenu*; 2013. treći deo: *Priča o onome koji
beži i koji ostaje* i naposletku, 2014, *Priča o izgublje-
noj devojčici*. Magazin *Tajm* uvrstio je 2016. godine

Eleni Ferante među 100 najuticajnijih osoba na
svetu.

Teri Iglton (*Terry Eagleton*, 1943, Salford, Engle-
ska), levičarski književni kritičar katoličkog porekla
i profesor teorije kulture na Univerzitetu u Mančeste-
ru. Jedan je od najpoznatijih književnih teoretičara
današnjice, sa karakterističnim žovijalnom stilom
kojim pristupa najhermetičnijim temama. Napisao
je preko četrdeset knjiga, a najčuvenije delo mu je
studija *Književna teorija (Literary Theory)*; 1983), opis
i kritika teorije recepcije, hermeneutike, struktura-
lizma i poststrukturalizma, sa ukazivanjem na dru-
tvenu i političku relevantnost književnih tekstova.
Ova knjiga je doživela i svoj nastavak, *Posle teorije
(After Theory)*; 2003).

Nataša Kampmark (1974, Foča), magistrirala je
i doktorirala na Odseku za anglistiku na Filozof-
skom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je studiju
o savremenoj australijskoj prozi pod naslovom *Tri
lica australijske proze* (2004) i zajedno sa Majklom
Vajldingom priredila antologiju savremene austra-
lijske proze *Priče iz bezvremene zemlje* (2012). Živi u
Novom Sadu i Melburnu.

Miroslav Kirin (1965, Sisak), diplomirao je en-
gleski jezik i književnost i komparativnu književnost
na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Piše i objavljuje
poeziju, prozu i prevode s engleskog jezika. Objavio
je knjige poezije *Od nje do vječnosti* (1989, Nagrada
Goran za mlade pjesnike), *Tantalón* (1998), *Zukva*
(2004), *Iza renesanse* (2004), *Jalozi* (2006), *Zbiljka*
(2009), *Zenzancije* (2013), *Hipernovalis* (2015); roman
Album (2001, Nagrada *Jutarnjeg lista* za najbolju
proznu knjigu u 2001); mikroeseje *Iskopano* (2012)
i slikovnicu *Zimska potraga* (2015, ilustracije: Ming-
sheng Pi). Živi u Zagrebu.

Bojana Kovačević Petrović (1971, Zrenjanin),
diplomirala je i magistrirala španski jezik i hispanse
književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu.
Radi kao asistentkinja na Odseku za romanistiku
Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Prevela je dela
Karlosa Fuentesasa, Eduarda Mendose, Ernesta Sabata,
Marija Vargasa Ljose, Soe Valdes... kao i petnaestak
pozorišnih komada i veliki broj filmova holivudske
produkcije. Odabrala je, priredila i većim delom
prevela dvotomnu antologiju hispanoameričke pri-
če *Večita smrt od ljubavi jača* (2011, 2012), kojom je
obuhvaćeno pedeset pisaca Južne i Srednje Ame-
rike. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije.

Dinko Kreho (1986, Sarajevo), književni kritičar, publicist i radnik u kulturi. Diplomirao je komparativnu književnost i književnost naroda BiH na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Živi u Zagrebu.

Tamara B. Krstić (1990, Sombor), završila osnovne i master studije na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, na Odseku za srpski jezik i lingvistiku. Njegove kratke priče nalaze se u nekoliko zbornika, a prikaze u periodici. Glavni je urednik „Somborskog književnog festivala“.

Nikola Lekić (1989, Beograd), studirao je istoriju umetnosti na filozofskom fakultetu u Beogradu. Njegove kratke priče nalaze se u nekoliko zbornika, a 2016. objavio je zbirku priča *Trafika*.

Arijana Luburić Cvijanović (1977, Novi Sad), docent na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Doktorirala je iz oblasti postkolonijalne književnosti. Autorka je studije o elementima fantastike u prozi Salmana Ruždija, pod naslovom *Ruždi i more priča* (2007), i urednica, zajedno sa Vladislavom Gorić-Petković, zbirke eseja o postkolonijalnoj književnosti i kulturi, *Nova lica svetske književnosti* (2012). Živi u Novom Sadu.

Nebojša Marić (1978), diplomirao je na Grupi za opštu književnost i teoriju književnosti Filološkog fakulteta u Beogradu, master iz oblasti moderne američke književnosti i popularne kulture odbranio na Grupi za anglistiku. Od 2007. do 2009. urednik veb portala za popularnu kulturu *Popboks*. Objavljivao prevode (tekstove Dž. Hilis Milera i Stenlija Fiša) iz oblasti teorije književnosti u brojnim književnim časopisima. Preveo i knjigu Ejdrjana Pula *Tragedija: sasvim kratak uvod* (2011).

Slavoljub Marković (1952, Jakovlje kod Aleksinca), piše poeziju i prozu. Uređuje časopis *Priča*. Knjige pesama: *Kiša iz jezika* (1994), *Probudi me da se igram* (2009); romani: *Gradivo* (1993), *Projekat* (koautor R. Rupljanac, 1994), *Dosada usvojenih rečnika* (1995), *Drvo u dvorištu* (1997), *Značenja i proteze* (1998), *Paralelna biblioteka* (2000), *Zidine Rapijane* (2009), *Pobunio sam se životom* (2015); knjige pripovedaka: *Plovno stanje istorije* (1982), *Crni mak u snegu* (2004), *Biznis, rat, pornografija* (2007), *Film i ostali rimejkovi* (2008), *Istisnuto iz života* (2012). Živi u Beogradu.

Draško Miletić (1963, Kotor), objavio je romane *Autoportret* (2001), *pH : (bazno-neutralno-kiselost)*

(2007) i *Kalendar* (2009), kao i zbirku pesama *Osmi padež* (2005).

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa master studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Violeta Mitrović (1989, Novi Sad), osnovne i master studije srpske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše eseje i književnu kritiku, objavljuje u periodici.

Čimamanda Ngozi Adiči (*Chimamanda Ngozi Adichie*; 1977, Enugu, Nigerija), nigerijska spisateljica. Diplomirala je političke nauke na Državnom univerzitetu istočnog Konektikata, a magistrirala kreativno pisanje na Univerzitetu Džon Hopkins i afričke studije na Jeju, gde je 2016. dobila i počasni doktorat. Živi i radi između SAD i Nigerije. Objavila je zbirku pesama *Decisions* (1997) i dramu *For Love of Biafra* (1998). Prvi roman *Purple Hibiscus* (2003; srpski prevod *Purpurni hibiskus*, „Laguna“, Beograd, 2005) nagrađen je Nagradom Komonvelta za najbolju prvu knjigu (2005). Njen drugi roman *Half of Yellow Sun* (2006; srpski prevod *Pola žutog sunca*, „Laguna“, Beograd, 2007) dobio je Nagradu Orindž i po njemu je snimljen istoimeni film. Sledeća knjiga je zbirka priča *The Thing Around Your Neck* (2009; srpski prevod *Drhtaj*, „Laguna“, Beograd, 2010), nakon čega je objavila roman *Americanah* (2013; srpski prevod *Amerikana*, „Laguna“, Beograd, 2014), za koji je dobila Nagradu nacionalnog krugozora književnih kritičara.

Rikardo Pilja (*Ricardo Piglia*, 1941, Ardogue, Argentina), argentinski pisac i književni kritičar. Završio istoriju na Univerzitetu u La Plati, radio u nekoliko izdavačkih kuća u Buenos Ajresu, uređivao čuvenu Crnu seriju kriminalističkih romana Dešijela Hemeta, Rejmonda Čendlera, Horasa Mek Kojia i drugih. Međunarodno priznanje stekao je svojim prvim romanom, *Respiración artificial* (1980). Do pre nekoliko godina radio je kao univerzitetski profesor na brojnim američkim univerzitetima, uključujući Harvard i Princeton. Autor je dokumentarne televizijske serije o Borhesu, opere *Ciudad ausente* po sopstvenom romanu, više filmskih scenarija. Dobitnik je Nagrade „Planeta Argentina“ (1997) za roman *Plata quemada*, nagrade za književno delo „Hose Donoso“ (2005), priznanja „Romulo Galjegos“ i Nagrade španske kritike 2010. za *Blanco nocturno* i drugih.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. Radio je kao urednik u književnom časopisu „Reč“, a od 1999. do 2013. kao urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture“. Piše književnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu književnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Živi u Beogradu.

Devid Sid (*David Seed*; 1946), profesor engleske književnosti na Liverpoolskom univerzitetu. Diplomirao je na Kembriđu, magistrirao na Lesterskom univerzitetu, a doktorirao na Univerzitetu Hala. Objavio je knjige: *The Fictional Labyrinths of Thomas Pynchon* (1988), *The Fiction of Joseph Heller: Against the Grain* (1989), *James Joyce's a Portrait of the Artist As a Young Man* (1992), *American Science Fiction and the Cold War* (1999), *Brainwashing: The Fictions of Mind Control* (2004), *Science Fiction: A Very Short Introduction* (2011), *Cinematic Fictions: The Impact of the Cinema on the American Novel up to World War II* (2013), *Ray Bradbury (Modern Masters of Science Fiction)* (2015) i dr.

Maja Solar (1980, Zagreb) doktorirala je filozofiju. Bavi se političkom teorijom, prevodi sa engleskog i francuskog, piše poeziju i prozu. Članica je kolektiva *Gerusija* i deo uredništva časopisa za teorijske prakse *Stvar*. Objavila je zbirku poezije *Makulalalalatura* (2008) za koju je dobila Brankovu nagradu (2009). Zbirka je nagrađena na konkursu za prvu knjigu (SKCKG), a dobila je i prvu nagradu Festivala poezije „Đuro Papharhaji“ u konkurenciji do 30 godina (2008). Prva knjiga bila je u užem izboru za Vitalovu nagradu. Drugu knjigu poezije, na mađarskom jeziku, *Jellemző, hogy nem természetes (Naravno da nije prirodno)* objavila je izdavačka kuća Forum (2015). Od 2007. do 2014. godine bila je deo uredništva časopisa za književnost i teoriju *Polja*. Bila je članica Centra za novu književnost *Neolit*, poetsko-političkog teatra *Poetske rupe*, autorka i učesnica performersko-poetskog programa *LILITiranje* (izvođenje poezije pesnikinja), te nekoliko performansa i poetskih video radova (*Bailout* itd.). Od 2015. godine prevodi za srpsko izdanje novina *Le monde diplomatique*. Živi u Novom Sadu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakul-

tetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseller.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010) i *Satori* (2013), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Sava Stepanov (1951, Padej, Banat), studirao je istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Radio u Galeriji Matice srpske, Foto galeriji i u Centru za vizuelnu kulturu „Zlatno oko“. Objavio je veliki broj tekstova iz oblasti likovne kritike i savremene fotografije u dnevnim listovima, stručnim časopisima i katalozima izložbi. Zastupljen u većem broju zbornika i antologija o savremenoj umetnosti. U periodu od 1977. godine do danas priredio veći broj autorskih izložbi u oblasti aktuelne umetnosti kod nas i u inostranstvu (Mađarska, Austrija, Nemačka, Francuska, Slovačka, Rumunija, Rusija, Kanada). Objavio knjige: *Svetlopsi* (1981) i *Potreba za slikom* (1988), te više umetničkih monografija od kojih je najznačajnija monografija o skulpturi Olge Jevrić (2000). Dobitnik je više nagrada i priznanja. Živi u Novom Sadu.

Bojana Stojanović Pantović (1960, Beograd), piše književnoistorijske, književnoteorijske i komparativne studije i oglede iz jugoslavistike, posebno iz oblasti ekspresionizma i moderne književnosti, kao i književnu kritiku, prozu, poeziju i eseje i prevodi s engleskog i slovenačkog. Objavljene knjige: *Poetika Mirana Jarca* (1987), *Linija dodira* (1995), *Nasleđe sumatraizma – poetičke figure u srpskom pesništvu devedesetih* (1998), *Srpski ekspresionizam*

(1999), *Srpske prozaide – antologija pesama u prozi* (2001), *Kritička pisma* (2002), *Morfologija ekspresionističke proze* (2003) *Beskrajna* (poezija, 2005), *Nebolomstvo – panorama srpskog pesništva kraja XX veka* (2006), *Pobuna protiv središta – novi prilozi o modernoj srpskoj književnosti* (2006), *Oštar ugao – eseji, kritike, polemike* (2008), *Zaručnici vatre* (poetska proza, 2008), *Isijavanje* (poezija, 2009), *Rasponi modernizma – uporedna čitanja srpske književnosti* (2011), *Pesma u prozi ili prozaida* (2012), *Lekcije o smrti* (poezija, 2013). Priredila više knjiga i antologija. Živi u Beogradu.

Radivoj Šajtinac (1949, Zrenjanin), piše poeziju, prozu, književnu i likovnu kritiku, prevodi s ruskog i engleskog jezika, bavi se i dramaturgijom. Knjige pesama: *Oružje ljudski ranjeno* (1970), *Šumi se vraćaju pragovi* (1974), *Darovno putovanje* (1978), *Panglosov izveštaj* (1982), *Suze u lunaparku* (1987), *Očenaš na Tajms-skveru* (1991), *Olovni dolov* (1995), *Led i mleko* (2003), *Psi versa* (2005), *Kanjiška monotipija* (dvojezično na srpskom i mađarskom, 2007), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Di* (2013), *Zlo cveća* (2013); knjige proze: *Banatska čitanka* (1991), *Moj bežejski deo sveta* (1994), *Bajke o grmu* (1995), *Čehovija* (1996) *Vez u vazduhu* (1998), *Žrtve bidermajera* (2000), *Sibijski glasovi* (2001), *Nada stanuje na kraju grada* (sa Uglješom Šajtincom, 2002), *Vodeno dete* (2004), *Pričica* (2005), *Kinesko dvorište* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Dilinkuca – kratke i friške banatske bajke* (sa Lj. Šajtinac, 2012), *Zlo cveća – poezija jednog klovna apsoluta* (2013), *Pseća suza* (2014), *Di? – nova banatska pesmarica* (2014); knjige eseja: *Hotel Čarnojević* (1989), *Demogorgon* (1990), *Hajka na Akteona* (1997). Živi u Zrenjaninu.

Ljubica Šljukić Tucakov, diplomirala je na Kate-dri za opštu književnost i teoriju književnosti Filozofskog fakulteta Univerziteta u Beogradu, a master studije završila na Fakultetu organizacionih nauka Univerziteta u Beogradu. Od 2012. učestvuje kao spoljna saradnica u radu projekta *Knjiženstvo – teorija i istorija ženske književnosti na srpskom jeziku do 1915. godine*.

Žarko Trebješanin (1950, Beograd) je srpski psiholog. Diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Odseku za psihologiju Filozofskog fakulteta u Beogradu. Kao asistent-pripravnik zaposlio se na Grupi za psihologiju na Filozofskom fakultetu u Nišu 1974.

godine, da bi naredne godine prešao na Fakultet za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju (bivši Defektološki fakultet) u Beogradu, gde i danas radi. Na predmetu Opšta psihologija sa psihologijom ličnosti izabran je 1982. za asistenta, 1990. za docenta, 1992. za vanrednog profesora, a 1995. za redovnog profesora. Takođe predaje Psihologiju ličnosti na Učiteljskom fakultetu u Beogradu. Do sada je objavio desetak knjiga i više od stotinu naučnih i stručnih radova. Za knjige *Psihoanaliza – mali leksikon* (1993) i *Šta Frojd zaista nije rekao* (1994) dobio je 1995. Nagradu „Borislav Stevanović“ za naučni doprinos psihologiji koju dodeljuje Društvo psihologa Srbije. Dobitnik je i Nagrade „Žiža Vasić“ za popularizaciju savremene psihologije (1983), kao i Nagrade „Radoje Domanović“ (2002) koju dodeljuje Udruženje književnika Srbije za doprinos tumačenju satire.

Sonja Veselinović (1981, Novi Sad), magistrirala je i doktorirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao docent. Piše eseje, književnu kritiku i poeziju. Prevodi sa francuskog i engleskog jezika. Objavila je knjigu poetske proze *Poema preko* (2008), studiju *Prevodilačka poetika Ivana V. Lalića* (2012) i roman *Krosfejđ* (2013). Dobitnica je stipendije iz Fonda „Borislav Pečić“ za 2009. godinu i Nagrade „Isidora Sekulić“ (2014). U uredništvu je časopisa za književnost i teoriju *Polja* od 2007. godine. Živi u Beogradu.

Divna Vuksanović (1965, Beograd), diplomirala je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu (1988) i Filozofskom fakultetu u Beogradu (1992); magistrirala je iz oblasti teatrologije (1993), a doktorirala iz domena savremene filozofije i estetike (1998). Piše tekstove iz oblasti savremene filozofije i estetike, poeziju, poetsku prozu i eseje. Knjige pesama: *Madona dugog vrata* (1992), *Glava harfe* (koautor D. J. Danilov, 1998), *Avanture sa stvarima* (2003). Knjige proze: *Opazač, opažena* (1997), *Patološke priče* (1999), *Okultno krvarenje* (2007) i *Memo* (2016). Romani za decu: *Život s trolovima I* (1998), *Život s trolovima II* (2002), *Štipaljka u hulahopkama* (2004), *Lezi mi na leđa, trole!* (2006). Studije: *Barokni duh u savremenoj filozofiji: Benjamin–Adorno–Bloch* (2001), *Aesthetica Minima* (2004), *Filozofija medija – ontologija, estetika, kritika* (2007), *Filozofija medija – ontologija, estetika, kritika, tom 2* (2011).

Alfred Žari (*Alfred Jarry*; 1873, Laval, Francuska – 1907, Pariz), francuski simbolistički pisac, dramaturg

i pesnik, jedan od rodonačelnika evropske avangarde. Najpoznatiji je po delu *Kralj Ibi* (1896), koje je izazvalo burnu reakciju javnosti. On je takođe skovao i psihološki termin patafizičar. Bio je povezan sa simbolističkim pokretom. Njegovo delo *Kralj Ibi* često se navodi kao preteča dadaizma, pa čak i nadrealizma i futurizma 20-ih i 30-ih godina dvadesetog veka. Pisao je romane, drame, poeziju, eseje, a bavio se i spekulativnim novinarstvom. Njegovi tekstovi predstavljaju pionirski rad iz oblasti apsurdne književnosti i postmoderne filozofije. Najvažnija dela: drame – *César-Antéchrist* (*Cezar Antihrist*, 1895), *Ubu roi* (*Kralj Ibi*, 1896; *Ibi ponovo jaše: drame i proza o Ibiju*, „Paideia“, Beograd, 1998), *Ubu Cocu, ou l'Archeopteryx* (*Ibi rogonja*, 1897), *Ubu Enchaîné* (*Okovani Ibi*, 1899) i *Ubu Sur La Butte* (1906); romani – *Otac Ibi* (kasnije *Kralj Ibi*; srpski prevod *Otac Ibi Biciklista: bi-*

ciklistički spisi, „Službeni glasnik“, Beograd, 2009), *Les Jours et Les Nuits*, roman *d'un déserteur* (*Dani i noći, roman dezertera*, 1897), *L'Amour en Visites* (*Posete Amora*, 1897), *L'Amour Absolu* (*Apsolutna ljubav*, 1899; srpski prevod „Rad“, Beograd, 2005), *Messaline* (1900), *Le Surmâle* (*Mužjačina*, 1901; srpski prevod „Prosveta“, Beograd, 1982), *Gestes et Opinions du Docteur Faustroll, Pataphysicien* (*Dela i misli doktora Faustrola, patafizičara*, objavljeno posthumno 1911), *La Draggonne* (priređeno i objavljeno posthumno 1943).

Branislav Živanović (1984, Novi Sad), diplomirao je na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše poeziju i književnu kritiku. Objavio je knjigu poezije *Pogledalo* (2010), za koju je dobio „Brankovu nagradu“ i *Crno svetlo* (2012). Živi u Novom Sadu.